

A halálra táncoltatott lány

„Jó estét, jó estét,
Szöllősiné asszonyság,
hol van a mi Erzsi babánk,
talán le is feküdt már?”

„Lefeküdt, lefeküdt
piros paplanos ágyba,
piros bársony cipőjét
lehúzta a lábáról.”

„Menjen be, keltse fel,
készítse el a bálba,
piros bársony cipőjét
húzza fel a lábára!”

Be is ment, fel is kelt
Szöllősi Erzsi az ágyból,
piros bársony cipőjét
felhúzta a lábára.

Fel is kelt, el is ment
Szöllősi Erzsi a bálba,
azt a tíz aranygyűrűt
felhúzta az ujjára.

„Jó estét, jó estét,
csaplárosné asszonyság!
Hol van az a két betyár,
aki engem ide vár?”

„Menjen be, üljön le,
üljön le a díványra!”
Akkor az a két betyár
rákacsint a cigányra.

„Húzzátok, cigányok,
szép kivirradt reggelig,
amíg a mi Erzsi babánk
karjaink közt elalszik!”

„Eressz ki, eressz ki,
mert mindjárt meghalok,
a csárda közepin
kétfelé hasadok!”

„Nem bánom, nem bánom,
százfélé hasadsz is,
ha nekem nem adtak,
másnak se adjanak!”

„Eressz ki, eressz ki,
hadd menjek ki pihenni,
piros bársony cipőmből
piros vérem öntsem ki.”

„Nem lehet, ne menj ki,
ne hűtsd ki úgy magadat!
Azt a tíz aranygyűrűt
az ujjadra mért húztad?”

„Eressz ki, eressz ki...”
„Nem fogsz te most kimenni,
még ma éjjel két betyárnak
karja közt fogsz meghalni.”

Átkozott az apa,
de kétszerte az anya,
ki a lányát két betyárral
elereszti a bálba.

Este elbocsátja,
más reggelig nem látja,
másnap kilenc órakor
holttestét találja.

„Nyissad ki jó anyám,
két leveles kapudat,
hogy hozzák bé udvarodra
egyetlen egy lányodat!”

Leányok, leányok,
rólam példát vegyetek:
két szép legényt egyszerre
soha ne szeressetek!”

Harangoznak délre,
de nem déli ebédre,
most viszik ki szegény Erzsit
a gyászos temetőbe.

(Kallós Zoltán: Balladák könyve; A halálra
táncoltatott lány: II., III., IV., és V. változatokból)